

[Inger Gautier Schmit.]

de enkelte Personligheder, der ud fra deres varme Sindelag har kunnet skabe denne Virksomhed omkring sig.

Dette, synes jeg, fremgaar alt for lidt af den højtærede Ministers Forslag og navnlig Udtalelser. Jeg tror, den højtærede Socialminister, alle hans udmærkede Egenskaber ufortalt, har en meget ringe Forstaaelse af denne Side i Livets store Lørebog; jeg har undertiden den Opfattelse — kanske den er forkert —, at Ministeren næsten nærer en ophøjet Foragt i saa Henseende. Jeg kunde tænke mig, at Ministeren maaske hertil vil sige, at han paa intet Punkt i sin Indledningstale har givet Udtryk for en saadan Tanke, men dette fremgaar i og for sig heller ikke af, hvad Ministeren har sagt, det fremgaar snarere af, hvad Ministeren undlod at sige.

Jeg kan ganske kort fremføre et Par Eksempler paa, hvad jeg her tænker paa. Lovforslaget paabyder saaledes i § 39, at der inden 5 Aar af Amterne skal oprettes Hjem for kronisk syge, men i sin Omtale af disse Plejestiftelser undlod den højtærede Minister ganske at henvise til, at der allerede nu igennem Privatinitiativ forefindes saadanne Hjem for kronisk syge, drevet efter fuldt ud moderne Principper og med meget ringe Bekostning for det offentlige; ja, et beskedent Statstilskud paa 8 000 Kr. til et af Hjemmene, det Hjem, der ligger ude i Gentofte, er netop i Aar blevet strøget paa Finansloven, desværre, kan jeg sige, for jeg forstaar ikke rigtig, at det er sket, da jeg tror, at dette Hjem er til ganske overordentlig stor Gavn for de meget fattige og økonomisk ringe stillede lidende, der findes her.

Hvis nu hvert af Landets Amter inden 5 Aar skal gaa til Oprettelse af disse Plejestiftelser, og disse skal opføres paa det offentlige Bekostning bistaaet af Ingeniører og Arkitekter, der arbejder for offentlig Regning, og med Bygninger, som tilfredsstiller moderne Lægers yderliggaaende Krav i Retning af sanitær Indretning, saa tror jeg paa Forhaand at kunne sige, at det bliver en overordentlig stor Udgift, man herved lægger paa Amterne.

Om nu Ministeren i sin Omtale af denne enkelte Sag blot var fremkommet med en Udtalelse, der lod skimte en Anerkendelse af de allerede bestaaende Sygehjem, og en Henstilling til Amterne om at søge Samarbejde med det private Initiativ paa dette Omraade, saa vilde jeg have mærket Sympatien fra Ministerens Side,

og saa kunde jeg ogsaa paa Forhaand sige, at denne enkelte Side af Lovforslaget havde en ganske anderledes god Udsigt til at blive løst paa en saavel for den ene som for den anden Part tilfredsstillende Maade.

Jeg kan nævne et andet Eksempel. Der findes i Lovforslagets § 239 den Bestemmelse, at en Moder, der selv ammer sit Barn, i Trangstilfælde af Opholdskommunen kan faa 1 l sød Mælk daglig i 6 Maaneder efter Fødselen, saafremt en Læge giver Anvisning derpaa. Heller ikke her nævner den højtærede Minister, at denne Sag i København allerede er i den allerbedste Gænge.

Det er nemlig ikke nogen ny Opfindelse, der har allerede siden 1908 været oprettet Børneplejestationer, hvor der gives Mælk til diegivende Mødre. Der findes her i København 8 saadanne Stationer, hvor der for Tiden møder op 1 500 Mødre, væsentlig ugifte Kvinder, som ikke alene faar 1 l sød Mælk daglig, men som ogsaa — hvad der maaske ikke er det mindst vigtige, og hvad Ministeren i øvrigt ikke stiller Forslag om — er under ugentlig Lægekontrol, saaledes at man kan konstatere, at Mælken virkelig kommer Børnene til gode.

Disse private Børneplejestationer, som Menighedsplejerne siden 1908 har drevet her i København, har efter Professor Monrads Udtalelser haft en meget væsentlig Andel i, at Dødelighedsprocenten for Børn under 1 Aar her i København siden da er gaaet overordentlig stærkt ned. I 1908 døde hvert sjette Barn inden dets første Leveaar, men efter den sidste Statistik er denne Dødelighed formindsket i den Grad, at det nu kun er hvert trettende Barn her i København, der dør i det første Leveaar.

Paa Finansloven faar dette Arbejde godt 28 000 Kr., saa det er sikkert den højtærede Socialminister særdeles velbekendt, og det har vel ogsaa dannet Forbillede for § 239. Men jeg manglede, som sagt, i Ministerens Omtale af denne Sag et Udtryk for Anerkendelse af dette Arbejde, som er udført, med store økonomiske Ofre, kan jeg godt sige, af Menighedsplejerne; den Udgift, disse har alene til Sødsmælk, udgør saaledes 73 000 Kr. aarlig.

Jeg føler mig overbevist om, at denne Udgift, ved at man overlader dette Arbejde til Kommunalbestyrelsen, vil blive ikke saa lidt større, og at den Indsats, som her bliver rakt de forskellige Mødre, ikke tilnærmelsesvis vil blive saa præget af den enkeltes personlige Interesse i Arbejdet som under de nuværende Forhold.